

«Έργον δὲ Μοναχῶν, μὴδὲ τὰ τυγόν
ἀνέχεσθαι κοινωνοῦμεθα· τὸ Εὐαγγέλιον»

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Περιοδική έκδοσις ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΕΤΟΣ Ζ'

Δεκ. '99 - 'Ιαν. - Φεβρ. 2000

Ἔαρ Φυλλοῦ 36

(74)

ΣΥΝΑΞΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΡΗΜΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Στις ημέρες μας είναι συνηθισμένο φαινόμενο οἱ θεολογικὲς Συνάξεις καὶ τὰ Συνέδρια, τοπικὰ ἢ διορθόδοξα. Ἐπίσης συνηθισμένοι εἶναι οἱ πανηγυρικοὶ λόγοι τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς ἰ. ναοὺς καὶ τὶς αἵθουσες. Ἀπ' ὅλα ὅμως αὐτὰ ἀπουσιάζει τὸ ἀκραιφνὲς τῆς Ὁρθοδοξίας πνεῦμα· κυριαρχεῖ ὁ κενὸς λόγος, ἀφοῦ ἀπουσιάζει ἡ πράξις ποὺ τὸν βεβαιώνει. Στὸ παρὸν ἄρθρον θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τρεῖς τέτοιες συναντήσεις ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀθήνα.

Α'. Ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἦτο τὸ Ὅγδοον Πανελλήνιον Θεολογικὸν Συνέδριον (3-5 Σεπτ. '99) καὶ εἶχε ὡς θέμα: «Ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν μεγάλων κοινωνικῶν προβλημάτων». Ἐξετάσθησαν ποικίλα ὄντως κοινωνικὰ προβλήματα, ἀλλ' ἀπουσίαζε τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφέρον τῶν πιστῶν θέμα: ἡ παρουσία τῆς αἵρέσεως σήμερα. Οὐδεὶς ἐκ τῶν συνέδρων ἀνεφέρθη εἰς τὰ προβλήματα ποὺ δημιουργεῖ τὸ πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ τὶς συμ-προσευχὲς καὶ συλλειτουργίες του μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως· μὲ τὰς ἀναγνωρίσεις τῶν Μονοφυσιτῶν ὡς Ὁρθοδόξων (1990) καὶ τοῦ παπισμοῦ ὡς ἰσοκύρου πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν Ἐκκλησίας (1993), ἔχοντος δηλαδὴ Θεῖαν Χάριν καὶ συνεπῶς ἐξασφαλίζοντος τὴν σωτηρίαν στοὺς ὁπαδοὺς του!

Τὸ ἀνωτέρω Συνέδριον προσεφέρετο ὡς μία λαμπρὰ εὐκαιρία εἰς ὅλους τοὺς συνέδρους, ὥστε νὰ ὁμολογήσουν ἐν συνάξει τὴν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας, καταδικάζοντας συγχρόνως τὰς οἰκου-μενιστικὰς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας τῶν. Θὰ παρατηρήσῃ κάποιος· μὰ εἶναι δυνατόν ὁ σιγῶν ὅλον τὸν χρόνον καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὴν συντελουμένην προδοσίαν νὰ γίνῃ ὁμολογητὴς στὶς ἡμέρες τοῦ Συνεδρίου; Κατὰ κανόνα ὄχι, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἡ περίπτωσις αὐτὸς ποὺ δειλιᾷ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀλήθειαν μόνος, νὰ τὸ πράττῃ, ὅταν συνυπογράφουν τοῦτο καὶ ἄλλοι πολλοί. Δυστυχῶς οὔτε αὐτὸ ἔγινε, διότι ἔλειπε τὸ ὁμολογιακὸν πνεῦμα ἀπὸ τὴν Ὁργανωτικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Συνεδρίου. Χιλιάδες θεολόγοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ καὶ οὐδεμία διαμαρτυρία κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ αἰῶνος μας!

Τί θὰ ἔλεγαν οἱ ἀνωτέρω σύεδροι, ἐὰν σὲ

περίοδον φοβερᾶς πανώλους συνήρχετο πανελλήνιον ἱατρικὸν συνέδριον μὲ θέμα τὴν ὠφέλειαν τῆς πρωϊνῆς γυμναστικῆς; Κάτι παρόμοιον ἔπραξαν καὶ αὐτοί, παρὰ τοὺς προφορικοὺς τοὺς ἐπαίνους πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ δύναμις καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆς οὐκ ἐν λόγοις, ἀλλ' ἐν δυνάμει πράξεως καὶ μαρτυρικῆς ἐνστάσεως κατὰ τοῦ θανασίμου αὐτῆς ἀντιπάλου, τῆς αἵρέσεως. Ἐχασαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφραστοῦν συλλογικὰ καὶ νὰ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴ τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως συγκινεῖ ὁ ζωντανὸς λόγος.

Τί νὰ ὠφελήσῃ τὸν πιστὸν ἡ θριαμβολογία τῶν ὁμιλητῶν γιὰ τὴν Πατερικὴν θεολογίαν καὶ πῶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὄντως συνιστᾷ «πνευματικὴν ἐποποι-ῖαν, ὅταν βλέπῃ τοὺς θεράποντας τῆς θεολογίας αὐτῆς νὰ... ὑπνώττουν ἐνώπιον τῆς αἵρέσεως; Ὅταν χειροκροτοῦν τοὺς συγχρόνους οἰκουμενιστάς, οἱ ὁποῖοι χλευάζουν τὸν πατερικὸν λόγον, ἐνεργώντας ἀντίθετα πρὸς αὐτόν; Ἄν ὁ σπουδαστὴς τοῦ πατερικοῦ λόγου δὲν ἔχει ὑποστῇ τὴν μεταμορφωτικὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὸν εὐτελίζει, ἀφοῦ πράττει ἀντίθετα πρὸς αὐτόν, τότε πῶς θὰ τὸν σεβασθῇ ὁ λαός; Ἐὰν ἡ σιγὴ τῆς ἀληθείας «κρύπτει Χριστὸν ἐν τάφῳ», διατὶ νὰ μὴ συνέβῃ τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ παρὸν Συνέδριον;

Β'. Τὸ αὐτὸ, δυστυχῶς, ἀμάρτημα διέπραξαν οἱ ὁργανώσαντες τὸ ἀνωτέρω Συνέδριον, ὅταν ἀργότε-ρα, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2000, προσεκάλεσαν νὰ ἐκφωνήσῃ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας τὸν Σεβ. ἐπίσκοπον Πρεβέζης κ. Μελέτιον Καλαμαράν. Αὐτὸν ποὺ ἐσκανδάλισε πολλάκις τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα μὲ λόγους καὶ ἔργα. Τὸ ἐσκανδάλισε α) τὸ 1990 ὑπογράφας ὡς ἀντιπρόσω-πος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν Κοινὴν Δήλωσιν μὲ τοὺς Μονοφυσίτας, συμφῶνως πρὸς τὴν ὁποίαν εἶχαμε μὲ αὐτοὺς ἐπὶ 1500 χρόνια τὴν «αὐτὴν αὐθεντικὴν Χριστολογικὴν πίστην καὶ τὴν ἀδιάκοπὴν συνέχεια τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσε-ως»! Προκειμένου δὲ νὰ στηρίξῃ τὴν ἀνωτέρω ἀντορθόδοξον θέσιν, εἰρωνεύθη καὶ δριμύτως ἤλεγξε ὅσους ἐτόλμησαν νὰ δημοσιογραφήσουν κατὰ τῆς ἀνωτέρω κακοδόξου Συμφωνίας!

β) Τὸ ἐσκανδάλισε μὲ τὴν ὑπεράσπισιν ποὺ ἔκανε

ἐπανελλημενώς τῆς «Ἀγίας Ἐπιστολῆς», ἐνὸς κειμένου διατρήτου δογματικῶς.

γ) Τὸ ἐσκανδάλισε, ὅταν ἐπέβαλε στοὺς ἱερεῖς τῆς ἐπαρχίας του νὰ διαβάσουν τὶς εὐχὲς τῆς Γουνκλισίας καὶ τῶν Θεοφανείων στὴν δημοτικὴν!

δ) Τὸ ἐσκανδάλισε, τέλος, μὲ τὸ περὶ Ἀντιχρίστου βιβλίον του καὶ τὰς ἀντιπαραδοσιακὰς καὶ ἀντιγραφικὰς θέσεις ποὺ ὑποστηρίζει εἰς αὐτό!

Τὸ νὰ κηρύττῃ ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἀπειλὴ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι «ἡ ἁμαρτία τοῦ Κλήρου. Ἡ δική μου. Τῶν ἀρχιερέων. Τῶν ἱερέων. Ἐμεῖς δὲν ὀδηγοῦμε τὸν λαὸ σωστά», δὲν ὠφελεῖ. Δὲν ὠφελεῖ, διότι θέλει καὶ τὴν συμφωνία τῶν ἔργων. Ἀπαιτεῖται ἔμπρακτος μετάνοια καὶ ἀλλαγὴ πλεύσεως. Δυστυχῶς ὅμως γίνεται τὸ ἀντίθετον! Πῶς νὰ τὸν ὀδηγοῦν σωστὰ τὸν λαόν, ὅταν ἀναγνωρίζουν ἱερωσύνην στοὺς παπικούς καὶ τὴν ἀρνοῦνται στοὺς παλαιοημερολογίτας; Ἡ φθορὰ ἔχει προχωρήσει πολὺ, ἀφοῦ ἓνα αἶώνα σχεδὸν ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ θεολόγοι τῆς ἐπικροτοῦν τὸ ξεπούλημα τῆς Ὁρθοδοξίας ποὺ ἐνεργεῖ ψυχρὰ τὸ Φανάρι!

Γ. Ἡ τρίτῃ Σύναξις ἐπραγματοποιήθη ἀπὸ 4 ἕως 8 Μαΐου ἐ.ε. ὡς Διορθόδοξον Συνέδριον μὲ τίτλον: Ἡ Ὁρθοδοξία ἐνώπιον τῆς τρίτης χιλιετηρίδος. Τὸ συνεκάλεσε καὶ ὠργάνωσε ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὅπως καὶ τὸ ὄγδοον Πανελληνιον Συνέδριον Θεολόγων ἐξέτασε καὶ αὐτὸ τὰ ποικίλα προβλήματα ποὺ δημιουργοῦν στὴν Ὁρθοδοξίαν αἱ προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας. Διτηρήθη ὅμως ἐπιμελῶς εἰς τὸν «καταψύκτην» τὸ θέμα τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ποὺ ταλανίζει τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ 1920. Ἀντιθέτως, εὐκαίρως, ἀκαίρως, ἡκούοντο ἐπαινοὶ διὰ τοὺς πατριάρχας τῆς Κων/λεως τῶν τελευταίων ἐτῶν, λὲς καὶ εἶχαν εὐεργετήσει τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας!..

Πενήντα χρόνια Ἀθηναγόρας, Δημήτριος καὶ Βαρθολομαῖος ξεπουλοῦν τοὺς θησαυροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τοὺς ἀναχαιτίσῃ... Καὶ κατόπιν ὁμιλοῦμεν περὶ ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων... Ὡς ἐπιστέγασμα δὲ τῶν ἀνωτέρω ἤλθαν οἱ λόγοι τοῦ ἐπισκόπου Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνοῦ, ὁ ὁποῖος ἄνευ συστολῆς τινος ἢ διπλῆς ἐπρότεινε, ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ πλέον «ἡ Φαρισαϊκὴ ἐπίδειξις τίτλων Ὁρθοδοξίας»... Ἐμιμήθη ἐπιτυχῶς τὸν συνάδελφόν του Περγάμου κ. Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ 1988, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ Φανάρι, εἶχε ὠμιλήσει περὶ «ναρκισσευομένης Ὁρθοδοξίας»!

Ἐρωτῶμεν: Εἶναι δυνατόν οἱ ἀνωτέρω ρασοφόροι νὰ μὴν ὑπογράψουν τὴν μετὰ τῶν παπικῶν «ἀδελφῶν» τῶν ἑνωσιν, ἀφοῦ ἤδη τοὺς ἀνεγνώρισαν ὡς κανονικὴν Ἐκκλησίαν; Τὸ ἐπόμενο βῆμα εἶναι ἡ ἐπισφράγισις τῶν ἀνωτέρω κακοδοξιῶν διὰ τῆς ἐτοιμαζομένης Πανορθόδοξου Συνόδου.

Καὶ γιὰ νὰ ἐπανελλθωμεν στὸ Συνέδριον: ὅταν κάποιος ἐκ τῶν εἰσηγητῶν τολμοῦσε μὲ ὑπονοούμενα νὰ θίξῃ τὰ πρωτεῖα τοῦ Φαναρίου στὴν Διασπορά, ἀμέσως ἄρχιζε τὸ προεδρεῖον ἢ ἄλλοι Ἕλληνες

σύνεδροι πλῆθος ἐρωτήσεων, ζητοῦντες ἐπεξηγήσεις ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴν. Τέλειοι ὑποτακτικοὶ τοῦ κ. Βαρθολομαίου, τοῦ ὕβριστοῦ τῶν ἁγίων Πατέρων!..

Ὅταν δὲ ἓνας ἐκ τῶν συνέδρων ἀμφισβήτησε τὸν τίτλον τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας στὸν παπισμόν, ὁ καθηγητὴς κ. Βλ. Φειδᾶς ἔσπευσε νὰ τονίσῃ: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν τὴν ἔχει πῇ αἵρεση» (δηλαδὴ τὴν παπικὴ Ἐκκλησία, σημ. ἡμ.). Ἀπαντες δὲ οἱ σύνεδροι ἀπεδέχθησαν τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ, τὴν βλάσφημον καὶ ἀνιστόρητον, χωρὶς οὐδεμίαν διαμαρτυρίαν...

Ταλαίπωρῃ Ὁρθοδοξίᾳ, ὁποίας ταπεινώσεις ἔχεις ἀκόμη νὰ ὑποστῇς ἀπὸ τοὺς μεγαλοσχήμους θεολόγους σου!... Καὶ μόνον τὸ Πηδάλιον ἂν εἶχε μελετήσῃ ὁ κ. Φειδᾶς, θὰ ἔπρεπε νὰ θυμᾶται τὴν κρίσιν τοῦ μεγάλου συντάκτου του καὶ ἁγίου, Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ποὺ συνοψίζων τὸ πιστεύω τῶν πρὸ αὐτοῦ Πατέρων καὶ Συνόδων τόνισε: «Οἱ Λατῖνοι εἶναι παμπάλαιοι αἵρετικοί... εἶναι ἀβάπτιστοι».

Ἀλλὰ καὶ τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον τοῦ 1948 στὴν Μόσχα διεκήρυξεν ὅτι ἀπὸ «μυστικὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ» μετεβλήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ ὑπὸ τῶν Παπιστῶν εἰς μίαν γηϊνὴν πολιτικὴν ὀργάνωσιν». (Καρμίρη, ΣΣΜν, τόμ. Β, σ. 949). Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖον τῆς ἀποφάσεως. «Ἡ ἀπόφασις ἡμῶν αὕτη, ἡ καταδικάζουσα τὸν Παπισμόν, δὲν εἶναι τυχαία, ἀλλ' ἀπορρέει ἀπὸ τῶν θεμελιωδῶν ἄρχων τῆς ἀρχαίας καθολικῆς Ὁρθοδοξίας... ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνει τὴν Ὁμολογίαν τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, οἵτινες ἔγραφον τὸ 1723, ὁμοίως τὸ 1894...». «Διὰ ταῦτα, οὐχὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὰ εὐσεβῆ χεῖλη τῶν πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καταδικάζουσι νῦν τὸν Ρωμαϊκὸν Παπισμόν δι' ὅλα τὰ καινοφανῆ ρωμαϊκὰ δόγματα...». (Πρβλ. ὠραίαν μελέτην τοῦ π. Ἑμμ. Καλύβα: Ἡ καταδίκη τοῦ Παπισμοῦ, Ἀθῆναι 1999, σσ. 88).

Δυστυχῶς τὸ Συνέδριον αὐτὸ πιὸ ἐνδιαφέρον ἔδειξε γιὰ τὴν... οἰκολογίαν, παρὰ διὰ τὴν αἰμάσσουσαν Ὁρθοδοξίαν: ἓνα ἀκόμη δεῖγμα τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν συνέδρων διὰ τὰ ἐπίγεια καί... ἀναλώσιμα, οὐχὶ δὲ τὰ οὐράνια καὶ αἰδία ποὺ ἐξασφαλίζει ἡ γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ...

***

Μαυρα συννεφα του... μουθικου κυριου 666

Κατωτέρω δημοσιεύομεν, κατόπιν ἀπαιτήσεώς του, τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀπάντησιν τοῦ κ. Ὁδ. Τσολογιάννη στὸ σχόλιο τοῦ περασμένου Ἀγιορείτου: Περὶ σφραγίσματος καὶ 666.

Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μεγάλη τὴν περιορίσαμε στὸ κυρίως θέμα, ἀποφεύγοντες τὰ εἰρωνικά καί... φαιδρά της. Ἐπίσης διτηρήσαμεν τὸν τύπον γραφῆς της, δηλ. τὸ ἀτονικόν.

Ἀναίρεσιν τῶν κατωτέρω θέσεων τοῦ κ. Τσολογιάννη ἐδημοσιεύσαμεν εἰς «Νέους Ἀνθρώπους» τῆς 31.3.2000. Ὁ μεταξύ μας διάλογος συνεχίζεται.

Με καθυστέρησι 3,5 μηνῶν στο φύλλο τῶν Ν.Α. τῆς 11.2.2000 εἶδα <μινι ἀπάντησι> τοῦ τεῶς ἀγιορείτου ιερ. Θεοδώρητου Μαυροῦ στη σειρά τῶν ἀρθρῶν μου περὶ τοῦ <Μυθοῦ τοῦ κυρίου 666>...

Ὁ ἐκλεκτός καὶ γενναῖος ἀγωνιστὴς τῆς ἀληθείας κ. Ἰωάννης Καρδάσης, μαζί με τὴν ἐλαχιστοτητα μου ἀπο ζήτησι καὶ πλέον, ἐπιχειρήσαμε ἐνα ἀγῶνα ἐξακριβώσεως τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ Β\C γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας, γιὰτι καποιοὶ ἀνεξακριβῶτα καὶ ἐπιπολαία μας παραπληροφόρησαν ὅτι ἐκεῖ μέσα ὑπάρχει καποιο ΑΡΑΠΙΚΟ 666 πὺ οφείλουμε ὅλοι μας ἀδιαμαρτυρητὰ καὶ ἀνεξέλεγκτὰ νὰ τὸ ἀποδεχθούμε σαν τὸ <ΕΞΑΚΟΣΙΑ ΕΞΗΝΤΑ ΕΞΙ> τῆς συμβολικῆς καὶ ἀλληγορικῆς Ἱερας Αποκαλύψεως.

Καὶ οἱ δύο μας εἰμασταν ἀρνηταὶ αὐτῆς τῆς λογικῆς. Ὁμῶς αὐτὸ μας στοιχίσε ἀφαντάστα. Κάθε γλώσσα ἔχει τὴ δική της δομὴ καὶ δὲν μπορούμε ἐμεῖς νὰ κάνουμε με ἀσυναρτητὲς ἀκροβασίες, ἐνα κοκτεῖλ τῆς δικῆς μας φαντασίωσης καὶ νὰ λέμε ὅ,τι θέλουμε καὶ ὅ,τι μας κατέβη.

Ἐτσι καὶ ἡ ἀλληλοδιαδοχικὴ παραθεσι τριῶν ἐξαριῶν, μας δίνει 666 μόνο στο ἀραβικὸ λεγόμενο, δεκαδικὸ ἀριθμητικὸ σύστημα.

Δὲν μπορούμε ὁμῶς ἐπειδὴ π.χ. στὸ ἐλληνικὸ ἀριθμητικὸ σύστημα τὸ ζ ἀντιστοιχεῖ στο 6 νὰ πούμε ταχὰ καὶ τὸ ζς σημαίνει 666. Στὰ ἐλληνικά τὸ 666 γραφεται χξς καὶ ὀχι ἀλλοίως πῶς.

Ὁμοίως καὶ στὰ σλαβωνικά γραφεται χξς καὶ ὀχι τρία ζς τὰ ὁποία εἶνε μεταξύ τους ἀσυνδέτα καὶ δὲν σημαίνουν οὔτε 666 οὔτε καν 18, ἀφου τὸ 18 γραφεται ΙΗ.

Στὰ Λατινικά, ὡς γνωστόν, τὸ 6 γραφεται VI καὶ τὸ 666 γραφεται DCLXVI ἐνῶ τὸ VIVIVI δὲν σημαίνει ἀπολύτως τίποτε ἀριθμητικά οὔτε καν διαβάζεται. Οὔτε πολὺ περισσότερο μπορεί κανεὶς νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι τὸ WWW σημαίνει 666 γιὰτι φθανούμε στὰ ὅρια τοῦ παραληρηματός.

Αριθμητικά λοιπὸν τὸ τριπλὸ ἐβραϊκὸ SHIN σημαίνει ἀπλῶς 300 300 300 καὶ οὔτε καν 300. 300. 300.

Ὅλα τὰ ἀλλὰ εἶναι εὐφαντάστα φληναφημὰ καὶ παραμυθία γιὰ μικρὰ παιδιὰ ἡ ἱστορίες γιὰ ἀγριούς.

Πῶς, λοιπὸν, θὰ ἐπρεπε νὰ δεχθούμε ὅλους αὐτούς τους... πιθηκιστικούς ἀκροβατισμούς; Ἀς ξαναδοῦμε ὁμῶς τὴν ὑπουργικὴ δηλῶσι γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τελικά ποῖος ἀπο τούς δύο μας ἔχει <θρασύτητα ἡ ἀνεντιμότητα> ἡ καὶ τὰ δύο μαζί, ὅπως με χαρακτηρίζει ἐμενὰ προσωπικά, ὁ ματθαϊκὸς ἱερομοναχὸς π. Θεοδώρητος Μαυρὸς. Λέγει, λοιπὸν, ἡ δηλῶσι:

1. <Εἶνε τρελλὸ νὰ μιλάμε γιὰ τὴν ταυτότητα καὶ νὰ ἀπομονώνουμε ὅτι μόνο γιὰ τὴν ταυτότητα δὲν πρέπει νὰ ἰσχύσει ἐνα μηχανογραφικὸ σύστημα>.

Ἡ Πολιτεία δηλαδή πὺ κατοικοῦμε θέλει νὰ

τοποθετηθῇ στὶς ταυτότητες τὸ μηχανογραφικὸ σύστημα Β\C. Καποιοὶ, πὺ τὰ θολὰ ματὰ τους βλέπουν παντοῦ καὶ ἐκεῖ τὸ 666, αὐτὸ τὸ σύστημα δὲν τὸ θέλουν.

Αὐτὸ, λοιπὸν, εἶναι τρελλὸ, λέει ὁ κ. Π. νὰ μὴν θέλουμε νὰ τὸ χρησιμοποιήσουμε γιὰ τὶς ταυτότητες. Καὶ ἀλήθεια, ἔχει ἀδίκῳ;

2. <Τὸ 666 ἔχει προκυβεῖ ἀπο τὸ φάσμα τὸ ὁποῖο ὑπάρχει πάνω σὲ καθε ἐντυπο πὺ πρέπει νὰ μὴν μέσα σ' ἐνα μηχανογραφικὸ σύστημα γιὰ νὰ γινεῖ μὴ ἀναγνώρισι>.

Ὁ κ. ὑπουργὸς ἀπαντᾷ πῶς προέκυψε τὸ 666.

Αὐτὸ ἔχει προκυβεῖ, λέει, ἔχει δημιουργηθῇ, ἀπο καποίους πὺ παρεξηγήσαν τὸ φάσμα, τὸ φαινόμενο, τὸ σύμβολο, κατὰ τὸ λεξικὸ «Δημητρακοῦ», δηλαδή ἀπο τὸν γραμμῶτο κῶδικα πὺ ὑπάρχει πάνω σὲ καθε ἐντυπο, πὺ πρέπει νὰ μπει μέσα σ' ἐνα μηχανογραφικὸ σύστημα γιὰ νὰ γινεῖ ἡ ἀναγνώρισι τοῦ. Αὐτὸ τὸ φάσμα (ἡ ἐτικετὰ δηλαδή πὺ ἔχει ἐπάνω ἀποτυπῶμένο τὸν γραμμῶτο κῶδικα, τὸ Β\C) πρέπει νὰ τὸ διαβάσῃ ὁ σκανερ γιὰ νὰ δῇ τί προϊόν εἶνε; φιάλη; ποῖας τιμῆς; ποῖας ποσοτήτας; ποῖου μεγέθους; Αὐτὰ λέει ὁ κ. ὑπουργός.

3. <Εἶνε τρελλὸ, μου φαίνεται, νὰ ὑπάρχουν γι αὐτὸ ἀντιδράσεις>, κατέληξε. Δηλαδή ὅσοι ἀντιδρουν, δὲν σκεπτονταὶ ὀρθὰ καὶ λογικά, ἀλλὰ τρελλὰ.

Ἀκούστε, λοιπὸν, πῶς μας τὰ λέει τώρα καὶ ὁ πατὴρ Θεοδώρητος Μαυρὸς, καὶ θαυμάστε θεολογικὸ δικολαβισμό.

<Ὁ κ. ὑφυπουργὸς ἦταν σαφής. Δὲν ἐπιθυμοῦσε τρελλὲς ἀντιδράσεις γιὰ τὸ ἐνυπαρχὸν στο σύστημα μηχανογραφησεως 666.

Παρά ταῦτα ὁ κ. Τσολογιάννης κραυγάζει. <Ποῦ βλέπετε, Ἕλληνες, νὰ ἰσχυρίζεται ὁ κ. Παπαδήμας ὅτι ὑπάρχει τὸ 666;>

Ὅποια θρασύτης καὶ ἀνεντιμότης! Με αὐτὰς τὰς μεθόδους παραπληροφροῦν τὸν ἀνυποπτόν ἐλληνικὸν λαόν>.

Ρῶτῶ καὶ παλὶ ἐγὼ <ὁ θρασύς καὶ ἀνεντιμὸς> παραπληροφροδοτὴς τὸν <εὐγενικοτάτο, ἐντιμὸ καὶ ἐγκυρό> πληροφοριοδοτὴ π. Θεοδώρητο Μαυρὸ.

Ποῦ λέει ὁ κ. ὑπουργός <γιὰ τὸ ἐνυπαρχὸν στο σύστημα μηχανογραφησεως 666>; Ποῦ λέει τὴν λέξι ἐνυπαρχόν;

Λέει, <Πῶς ἔχει προκυβεῖ. Ποῖοι τὸ ἔχουν προκυβεῖ. Γιὰτι ἔχει προκυβεῖ>.

Δὲν βεβαιώνει πούθενα ὅτι <ἐνυπαρχεῖ>.

Τὰ δικά μου τὰ ματὰ δὲν βλέπουν στὴν δηλῶσι κατὰ τετοιοῦ.

Ἐνυπαρχεῖ, ναι, ἀλλὰ μόνο στο δικὸ σας τὸ κεφάλι, <ἐντιμε καὶ εὐγενικε> π. Θεοδώρητε Μαυρε. Δυστυχῶς...

Τέλος σαν... ΜΠΟΥΜΕΡΑΓΚ πρὸς ὅλους αὐτούς, ἐρχεται καὶ ἡ τελευταία ἀπάντησι τῆς Ἱερας Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πὺ διαβε-

βαιώνει τους πιστούς ότι < αρκείται η Ιερά Συνόδος εις τας δηλώσεις των αρμοδίων υπευθύνων φορέων, ότι δεν υπάρχει εις το σύστημα BAR CODES ο αριθμός 666, ας και προεβαλλε ευρεώς προς ενημερωσιν των ενδιαφερομένων >. Δοξα τω Θεω παντων ενεκεν!

Όσον αφορά την δηλωσι Κλωτσωνη.

Υπάρχει διχογνωμία τι ακριβώς ειπώθηκε απο τον... αγνώστο κυριο Κλωτσωνη. Ο π. Χριστοδουλος Αγγελολογλου γράφει στο βιβλίο < Στη Δυσι της Ελευθερίας >: Συζητήθηκε στα πλαίσια της συνθηκής Σεγκεν, η τοποθέτηση του ενιαίου κωδικού στο χερί η στο μετωπο. Αυτα που σας λεω ειπωθηκαν ετσι ακριβως, οπως σας τα ειπα >.

Ο π. Θεοδωρητος Μαυρος και οι μετεωριτες (;) λενε:

< Όταν γινοταν η κουβεντα για την συμφωνια του Σεγκεν, η αρχικη συζητησις ειχε προταθη... να σφραγιζονται —εινε ακριβως ετσι οπως το λεω— να σφραγιζονται η στο χερι η στο μετωπο οι πολιτες για την διευκολυνσι >.

Τελικά τι ακριβώς λεχθηκε απο τον κ. Κλωτσωνη;

Επιτελους, θα μεταφερετε καμια φορα αυτα ακριβως που λεγονται απο τους αλλους χωρις <σαλτσες και μαυροπιπερα >;

Χρησιμοποίησε την λεξι τοποθετησι η την λεξι σφραγισι;...

Οδ. Τσολογιαννης

Οί Έβραίοι μᾶς κυβερνοῦν

Ὁ λαὸς διερωτᾶται καὶ ἐρωτᾶ καὶ πολλοὶ ἄλλοι: Ποιὸς μᾶς κυβερνᾷ;

Καὶ ἐρωτᾶ καὶ διερωτᾶται γνωρίζοντας ὅτι ἡ πολιτικὴ ἡγεσία δὲν κυβερνᾷ ἀλλὰ κυβερνᾶται. Ποιὸς λοιπὸν μᾶς κυβερνᾷ;

Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ καίριο ἐρώτημα χωρὶς φόβον καὶ πάθος θὰ δώσωμεν ἀπάντησιν.

Τὸ ἐλληνικὸν κράτος μὲ τρεῖς Νόμους του, τοὺς 2456/27.6.1920, 4837/17.7.1930, 1657/5.1.1951 καὶ μὲ τὰ Βασιλικά καὶ Προεδρικά Διατάγματα 118/4.4.1935, 367/4.6.1945, εἰδικότερα δὲ μὲ τὸ 301/23.9.1969 τῆς Στρατιωτικῆς Χούντας καὶ τὸ 182/4.3.1978 ἀναγνωρίζεται τὸ «Κεντρικὸν Ἰσραηλιτικὸν Συμβούλιον καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἑβραϊκὴ Κοινότης» ὡς πρόσωπα Νομικοῦ Δημοσίου Δικαίου ἀσκούντων Διοικήσιν Κρατικῆς Ἐξουσίας.

Ἔτσι οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἑβραῖοι δὲν εἶναι Ἕλληνες πολῖτες ἀλλὰ πολῖτες ἐνὸς ἀνεξάρτητου καὶ αὐτοδιοικούμενου Ἑβραϊκοῦ κράτους εὐρισκομένου ἐντὸς τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων καὶ διοικητικῶν πλαισίων τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους.

Οἱ Ἰσραηλιτικὲς κοινότητες, ἐν Ἑλλάδι, εἶναι αὐτόνομες καὶ αὐτοδιοικούμενες περιφερειακὲς κυβερνήσεις ποὺ ὑπάρχονταί σὲ μιᾷ ὁμοσπονδιακῇ κυβέρνησιν μὲ ἔδρα τῆς τήν Ἀθήνα ἢ ὅποια ὀνομάζεται «Κεντρικὸν Ἰσραηλιτικὸν Συμβούλιον Συντονισμοῦ καὶ Γνωματεύσεως» (Κ.Ι.Σ.). Οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἑβραῖοι ἔγιναν πανίσχυροι μὲ τὶς ὑποχωρήσεις καὶ παραχωρήσεις πρὸς αὐτοὺς τῶν Ἑλληνικῶν κυβερνήσεων τόσο ποὺ κατέστησαν ἀναίσχυντοι ἐπεκτείνοντας ἐπικινδύνως ὅλο καὶ περισσότερο τὸν ἑλεγχὸς τοὺς πάνω στὴν Ἑλλάδα.

Ἔτσι τὸ «Κεντρικὸν Ἰσραηλιτικὸν Συμβούλιον» ἀσκῶν κρατικὴν Διοίκησιν εἶχε γίνει Ἑβραϊκὸ κράτος ἐν κράτει, στὴν καρδιά τῆς Ἀθήνας, τὸ ὅποιον μὲ ἔγγραφα - ἀποφάσεις του διατάσσει ὑπουργοὺς τῆς Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ ἄλλους φορεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας μας. Τὰ ὑπ' ἀριθ. 653/16.6.1978 καὶ 28.7.1978 ἔγγραφα - διαταγές τοῦ «Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου» ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν Συγκοινωνιῶν (Α. Παπαδόγγονα) τὴν ἀφαίρεσιν τῶν εἰκόνων, τῶν σταυρῶν καὶ τῶν ἀντιχιλιαστικῶν ἀφισσῶν ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα τῆς Ε.Α.Σ. Τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν ὑπέκυψεν στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἰσραηλικοῦ κράτους καὶ μὲ τὸ ὑπ' ἀριθ. 14984/8.8.1978 ἔγγραφο ζητᾷ ἀπὸ τὸ προσωπικὸν κινήσεως τῆς Ε.Α.Σ. τὴν ἄμεσον ἀφαίρεσιν ἀπὸ τὰ λεωφορεῖα τῶν θρησκευτικῶν μας συμβόλων. Στὰ λιμάνια καὶ στὰ ἀεροδρόμια τῆς χώρας μας οἱ Ἑβραῖοι ἀσκοῦν ἀνεξέλεγκτα ἑλεγχον στὶς ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν πλοίων. Ζητοῦμε ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν καὶ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων τὴν κατάργησιν τῶν νόμων καὶ τῶν Βασιλικῶν καὶ Προεδρικῶν Διαταγμάτων τὰ ὅποια καθιστοῦν τὴν ἑβραϊκὴν κοινότητα ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος ἐντὸς τῶν γεωγραφικῶν καὶ διοικητικῶν ὁρίων τῆς πατρίδος μας.

Οὐσιαστικὰ τὸ «Κεντρικὸν Ἰσραηλινὸν Συμβούλιον» καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις πρέσβης τοῦ Ἰσραὴλ κυβερνοῦν τὴν Ἑλλάδα μέσῳ τῶν Μασονικῶν Στοῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων Μασόνων ποὺ πλειοψηφοῦν στὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων.

Τὸ παρὸν κείμενον γράφεται καὶ δημοσιεύεται τώρα ἐπὶ τὴν, ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, λειτουργίαν τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἑβραίων στὰ Χανιά. Ὁ λαὸς μας πρέπει νὰ μάθῃ ποιοὶ εἶναι οἱ ἐχθροὶ του διὰ νὰ λάβῃ μέτρα ἀσφαλείας.

ΕΝΩΣΙΣ ΣΦΑΚΙΑΝΩΝ ΠΑΠΑΔΩΝ
ΣΦΑΚΙΑ ΚΡΗΤΗΣ 1999

Τὸ παρὸν κείμενον ἀποστέλλεται γιὰ τὸ
«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ»

Με πολλὰς εὐχὰς - παπα - Μιχάλης

(Βλ. «Χριστιανικὸ Μέτωπο», Ἀπριλ. 2000, σ. 4)

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Θεοδώρητος, Ἀγιορείτης
Συνδρομὴ προαιρετικὴ - Δ/νσις: Ἱερὰ Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ - Τ.Θ. 27. 844 00 - ΠΑΡΟΣ
Διεύθυνσις Τυπογραφείου: Κορίννης 7, 105 53 - Ἀθήνα - Τηλέφ. 32.16.295